

РАЗГОВОР СА ВИСОКОПРЕОСВЕЋЕНИМ МИТРОПОЛИТОМ ЦРНОГОРСКО – ПРИМОРСКИМ Г. АМФИЛОХИЈЕМ

САТАНА И САТАНИСТИ МЕЂУ НАМА

Трагичност човјека је и у томе што се опредељује за лажно заједништво, лажну храну, лажну лепоту, лажно знање, па и сам постаје лажан и обманут; злоупотребљавајући, дакле, слободу кроз избор лажног, доводи себе у ћорсокак и умјесто пута живота бира пут смрти.

Шта је сатана?

Ријеч сатана је прастара, библијска, јеврејска ријеч и значи “противник Божији и кушач”. Везана је за прародитељски гријех, када се демонска сила појавила нашим прародитељима у виду сатане – кушача и када је својим кушањем преластила, како се то на старословенском каже, Еву и преко ње и Адама. Ријеч преластити значи слагати, преварити.

Својство сатанског јесте нуђење лажи, преваре, подметања умјесто правих – лажних вриједности. Због тога се сатана назива “лажа” и “отац лажи”. Сатана нуди умјесто правога – лажни живот, мјесто правога – лажнога Бога, мјесто вјечнога и непролазнога – пролазно, дајући му чар непролазнога, вјечнога. Зато он прелашћује, јер кад би зло било тако јасно и отворено, онда би човјек брзо прозрео његову лажљивост и одбацио га. Међутим, зло се облачи у најфинија и најсавршенија руха. Мјесто праве лепоте, подмеће лажну лепоту. Сатана користи најдубље пориве у људској природи, па их онда нечим задовољи и привремено има успјеха. Сатана нуди стваралаштво, али се то стваралаштво претвара у деструкцију.

Зло није биће, зло је “мајмун” бића, није стварност, већ “мајмун” стварности. Мајмун који, хранећи се стварношћу, добија неку врсту лажнога бића. Због тога људи веома тешко могу да разликују зло од добра, јер се оно једноставно поистовећује са њим.

Као што рекох, зло користи оне најдубље људске пориве па их онда злоупотребљава. Рецимо, најдубљи пориви у човјеку јесу пориви за храном, за задовољством, за заједништвом, за општењем. Сатана подмеће све то, само лажно, и тиме обмањује. Један од најдубљих порива у човјеку јесте и порив за знањем. Сатана само подмеће лажно знање: “Ево ти, то ти је то, ја ти то дајем”, тиме обмане човека и спријечи га да дође до истинског знања и мудрости.

Ту је људска трагика јер човјек, опредељујући се за лажно заједништво, лажну храну, лажну лепоту, лажно знање, и сам једноставно постаје лажан и обманут. Човек се опредељује по својој слободи. У тој слободи је, с друге стране, трагика, али и достојанство људског бића. С друге стране, он злоупотребљавајући ту слободу кроз избор лажног, доводи себе у ћорсокак јер намјесто пута живота бира пут смрти. Још је у Старом Завету речено: “Стављам пред тебе два пута: пут живота и пут смрти, па бирај!” Пут који води истинском заједништву, љепоти, врлини и мудрости је веома тежак и узак, а пут који води у пропаст јесте веома широк и простран. Зато многи њиме иду.

Сатанско има у себи својство магијског – лаким путем све ћеш остварити. То је типично. Још су стари Хелени схватили да су богови, како они кажу, ставили у први план труд, подвиг, муку и врлину. Све оно што је истинска људска вриједност изискује истински људски напор. Сатана дошаптава: “Зашто се толико мучиш, дај мени мало своје душе, а ја ћу ти дати све што ти желиш!” И ту је трагика човјека који прима сатанско као мјерило свог постојања, поистовећујући се са њим, одриче се своје природе, свог вјечног призивања.

Да ли у савременом свету кроз неке догађаје и процесе видимо деловање сатане?

То дјеловање може најбоље да се види у сопственом срцу. Граница између добра и зла не иде између различитих система, идеологија или држава. Она просијеца људско срце. Ту се налази извор мудрости. Ако га човјек не открије, односно ако човјек својим срцем не приступи истини дубоко, онда се из срца рађају зле мисли, отровне жеље које се претварају у дјела. У дубинама људског бића бије се битка између добра и зла, између Бога и сатане. Ко ће у човјеку победијети зависи од људског избора, људске слободе. Човјек има у себи огромну снагу, достојанство да може да преброди то кушачко, демонско, које га посуновраћује, заслепљује. Одабирајући добро, он се ослобађа сатанског, лажног мишљења, лажног живљења, ослобађа се тог магијског, лаковјерног и олаког приступа животу и тајнама живота.

Сатанско, које кроз људско срце обузима појединца, претвара се у дјело првенствено кроз жељу, кроз помисао, а онда кроз манифестацију. Када се у једном срцу роди и манифестује кроз дјела, онда то дјелује заразно, прености се с једног на друго и већ имате порочно стање у којем живе људи. Ствара се једна духовна клима, клима заразе. Заразе нису само природни феномени, већ могу бити и духовни. Шизофренија није само феномен појединца, већ може да буде и колективна. Узмите само на примјер стравична збивања у Румунији. Тамо сте имали индоктринирану масу Чаушескуових јањичара, марксистички затрованих лажном преставом о животу, свијету и човјеку који су се понашали на избезумљен начин, сатански, нечовјечан. То је својим очима видљива сатанска енергија.

“Највећа превара ђавола састоји се у томе да нас увери како он не постоји!” Доказ да ђаво постоји јесте и то што данас мало ко верује да он постоји. Како то коментаришете?

Ту је Бодлер био дубоко прозорљив човјек. То је доказ колико је човјек слабашно и јадно биће и колико је дејствен гријех и огрјеховљеност на човјека. То је доказ да човјек треба да буде опрезан и трезвен. То тврђење се не манифестује само у посједнутости појединца, већ и у колективној посједнутости. Коријени те тврдње се налазе у идеологијама, научним теоријама. Узмите само, на примјер, теорију из 19. века дарвинистичког типа која даје једно одређено тумачење људског бића и људске природе. Осим тога, узмите, на примјер, пошто смо ми живјели у тзв. марксистичком друштву, то једнострано поимање човјека и људске историје, то свођење човјека на производне односе. То поимање човјека постаје начело мишљења и дјелања, како индивидуалног, тако и колективног. Тако ви на непримјетан начин упадате у једну једнострану ситуацију постојања, која се плаћа прије или касније. Човјек губи цјеловит увид у своје биће, у историју, у своју судбину, у судбину свијета, и то се онда криво плаћа.

У тим идеологијама увијек остаје нека свијетла тачка која служи као мамац који човјека примамљује, а онда у њему помрачи све остале димензије. Човјек такву ситуацију једноставно прихвата, по томе живи. Живјећи по томе он није у стању да схвати да постоји нешто друго ван онога што он јесте. Ниче је својевремено говорио: “Тијело сам, само тијело!” Он и јесте био само тијело чим није имао контакта са нечим дубљим у себи, када је изгубио “видовито око душе”, кад му се помрачила савјест, кад је потамњело и кад се окаменило његово срце, а гријех је оно што окамењује људско срце.

Тада човјек може по себи да просуди, када живи савјесније и кад се више труди на препороду себе самога, кад се чува од било каквог гријеха, не само дјелања греховног, већ и од помисли у срцу. Када неко свој цјелокупни живот, и духовни и физички, усмјери у томе правцу, наједанпут се сам зачуди откуда му ствари постају јасније, како се мисао из дубине јасније обликује. Тада се упита од кога је то, да ли је то од мене или од неког другог? А други пут, када није у таквом духовном стању, не знам какав напор да учини, није у стању да схвати неке ствари, нити да се постави како треба. А ријеч је о истом човјеку, никакве ту суштинске разлике нема. Шта су сад та стања у људској души? То је оно над чим би човјек увијек требао да се озбиљно замисли.

Зато је тужно што велики број људи нашег времена олако прескаче преко тих егзистенцијалних питања. Било да се ради о проблему зла као таквог – огромна маса људи прихвата идеје испраног мозга, јер упорно се тврди оно што човјек није сам провјерио, нити је неко други провјерио. Незнање се проглашава за знање и ту лежи трагика и онога који тако поступа и оних који га слушају. А тек када се такав човјек закити неким научним титулама, а у суштини је тмуша, што би рекао Тин Ујевић. Своје незнање проглашава за знање и умјесто да истински води људе, он их заводи.

Модерна цивилизација почива на уверењу да је циљ нашег живота задовољење онога што је земља, прах. У нама се убија жеђ за вечним, људским достојанством. Тако се оправдавају људске страсти, саможивост, егоизам. Да ли је то доказ да је семе зла већ добро изникло?

Модерна цивилизација је некрофилска цивилизација. Ту се јасно види како ђаво замаштра човјека тим својим бљеском модерне цивилизације. Наша модерна цивилизација у опасности је да постане велика обмана. Ту се одлично види сатана на делу. Ту је борба између добра и зла постала веома разграната.

Сјећам се, негде 60 – тих година био сам на једном бијеналу модерних уметности у Фиренци. Том приликом сам забиљежио како се умножило зло у старој Европи, али се умножило и добро. Ту сам изложбу доживио као опипљиво присуство, с једне стране, демонског, разорног, деструктивног, рашчовјечујућег, обезличујућег у човјеку, а с друге стране – има наде, јер се умножило и добро.

Људски напор мора бити усмјерен у правцу расбистравања у себи самоме шта је, у ствари, наше истинско достојанство, а шта лажно достојанство. То што је лажно, то је сатанско и мора бити збрисано ма како то тешко и сулудо изгледало огромној већини људи. Знате, гомила је рђав тумач истине. То је још Сенека рекао. На жалост, лако се приклањамо тој гомили која гута себе и другога. Мало је оних који су спремни да се усправе у том поводњу који носи све пред собом у неку земљу недођију. Мало их је због тога што то захтева огромну храброст, спремност на жртву, на распеће. Све што је добро у историји прешло је преко крста. И крст као распеће јесте провјера и врлине и мане, добра и зла.

Сатанизам се шири међу младима. Чиме то сатана привлачи младе? Како се Црква односи према деловању сатаниста? Шта се зна о њима?

Достојевски у “Великом инквизитору” говори о кушачу, о “великом” духу који Христу подмеће да претвори камење у хљебове. Сатана ставља и тада и данас пред човјека три искушења: љепоту, моћ и знање.

То је оно што видовито назива Св. Јован Богослов – “похота плоти, похота очију и гордост живота”. То су три основне силе у човјеку које се злоупотребљавају кроз демонско.

Дакле, откуд и чему толике сатанске секте? Зашто је толико интересовање младих за њих? Ја мислим да је то посљедица затрованости младе цивилизације магијским духом. Модерна цивилизација хоће што више задовољства са што мање труда и муке. Модерни човјек хоће што лакше да дође до новца, среће, задовољства. То је хедонистички дух модерне цивилизације. Хедонизам је затровао свијет. Млад човјек је затрован тим духом од дјетињства, јер га прима преко свих медија и упија у себе. Кад на плану елементарног, природног исцрпе све могућности брзог задовољења тих својих потреба, човјек трага за нечим другим, је му је то мало. Ту се јављају лажна, сатанска, демонска обећања. Тим магијским приступом животу је могуће објаснити и дрогирање. Тиме је могуће објаснити и минимизирање зла као да оно уопште не постоји, односно, поистовјеђивање добра и зла, релативизовање сваког добра – добро је само оно за чим ти срце жуди и нема другог добра. Иза тога се скрива негирање добра као нечег вјечног и непролазног, а негирајући добро као нешто вјечно и непролазно, ми негирамо своје биће као вјечно и непролазно. Човјеку су поткопани темељи, скраћен је за вечност, сведен је на један тренутак, тренутак бачености на овај свијет. Онда је нормално да се каже – “граби докле можеш, јер ионако си нико и ништа”. То је суштина. Иза тога се скрива та порочност цивилизације у којој живимо, с једне стране, а с друге стране, ту се

скрива и дубоки, подсвјесни страх од смрти. Јер, човјек види да је исцрпио све, да му измиче тло под ногама. Није му дато ништа што може истински да га надахне и чему би могао да стреми. Оперисан је од потребе за подвигом. Труди се да што више и што прије “зграби”. Ту се јавља сатана и нуди своје лијепе дражи – шарене лажи.

Навешћу вам пример за то. Древни “Отачник” је једна од најцитиранијих књига до Доситеја Обрадовића. Када је преко Доситеја дух нововјековне полулажне цивилизације почео да трује нашу дјецу, онда је тај “Отачник” избрисан. У њему се, између осталог, говори о старцу Макарију, пустињаку који је у пустињи видио сатану. Сатана носи тикве. Пита га старац Макарије: “Где то идеш? Шта ћеш са тим тиквама?” Сатана одговара да иде у неки манастир. “А зашто то носиш?” – “Носим понуде калуђерима”. “А зашто носиш толико?” Сатана му одговара: “Сваки калуђер нешто воли, па му носим то што воли”. Макарије га гледа, а после својом молитвом Богу настоји да помогне калуђерима. После неког времена враћа се сатана. Пита га Макарије: “Шта је било?” “Ма, подивљали сви, никоме се није допало то што сам донио, никоме не прија моје јело”. Дакле, сатана нуди све могуће, и то – брзо. То су брзо кувана јела. За трен ока се дају. То је магијски однос према животу. Отуда, кажем, и умножење свих тих перверзија које су данас схваћене као нешто најнормалније, а то се пројављује кроз свакодневни живот, кроз умјетност, итд. То је изгубљеност, ја бих рекао, осјећања да дубљу светињу живота, што, на крају крајева, јесте сатанизам и сатанско.

Како се црква бори против тога?

Па, Црква се бори самим својим присуством. Од самог човјековог рођења она позива на изгоњење зла из човјека. У Тајни Крштења то се најбоље види. Свештеник чита егзорцизме до дана данашњег над оним који се крштава и изгони из њега духа лажи и обмане, идолослужења и сваке лакомости. То су ријечи из Тајне Крштења. Чак се у томе иде толико далеко да се тражи од онога који приступа просветљењу, дакле, крштењу, да дуне и да пљуне на сатану. Нема другог спаса човјеку док не дуне и не пљуне на сатану, на зло, и то не само симболички, већ цијелим совјим животним опредељењем, ставом утемељеним на дубоком увјерењу у непобједивост добра, у непроцењивост истине, у светињу живота – непролазност, и на крају, да живи сагласно том опредељењу.

И међу црквеном људима било је оних који су се приклањали окултном и сатанском. Шта је њих одвојило од Цркве и привукло их њеним непријатељима?

“Шта је човјек, ка слабо живинче!”, каже Његош. Човјек је слабашан, наклоњен гријеху, олаком живљењу, том широком путу. За велика дјела треба и велика вјера. Кад у човјеку ослаби вјера, кад га притисну искушења, кад се неко у свом срцу одрекне Бога, светиње живота и незамјенљивости добра, самим тим човјек се полако одриче и себе самога и свога опредјељења. Скреће са правог пута. Без обзира што је он обећао, он није одржао обећање. Није довољно обећати и није довољно неко вријеме истрајавати на правом путу, путу добра. Онај који је у томе призван, мора у томе истрајавати до краја без обзира на сва искушења овога свијета. Само онај који претрпи, истраје до краја – тај ће се спасити, и благо томе. Много је званих, давно је речено – Нови Завјет је толико реалан у односу на човјекову природу да је то просто невјероватно – дакле, много је званих, али је мало изабраних. Ко има уши да чује нека чује. Људи се поколебају, наиђе неко зло које занесе човјека и каже му: “Па, чекај, много кошта да се толико трудиш непрекидно”.

Затим, чудна је и та људска радозналост, та евинска радозналост. Сваки човјек носи у себи Еву. Радозналост је везана за неочишћену људску психу. Постојање магијског односа према Богу – раширено и међу црквеним људима – уопште није зачуђујуће с обзиром на огреховљеност људске психе и на чињеницу да човјек никада, до краја свог живота, није обезбијеђен од искушења, од пада, од дејства зла.

Син Божији је постао човек да би разорио царство демона. Зло је још увек око нас, али и у нама. Како га избећи?

Да, Син Божији је постао човјек да би разорио царство демона. То је основна истина хришћанске вјере. Зло је једном за свагда свезано, људска природа је једном за свагда зацијељена. Само од човјека зависи да ли ће добро да се укорени у најдубљу језгру човјека и да ли ће на основу тога кроз истрајан свој подвиг и муку да остане вјеран свјетлости, истини, правди, добру, љубави...

Све што је велико и добро хоће велики труд и муку, страдања, али, осмишљена страдања, а не бесмислена. Све то хоће дубоку вјеру. Вјера је заиста основ онога чему се надамо. То је камен станац људског постојања, најневидљивија ствар у човјеку. Открива се као једино стамено што човјек носи у себи. Све оно на чему човјек зида своју судбину – његова тјелесност, љепота, знање (чулно или разумско), које се показује као моћно, најједном се претвара у ништавило. Достојевски, кад су га нападали што вјерује – звали су га назадњаком, мрачњаком, - каже: “Та господи нису ни у сну слутила атеизам мог Ивана Карамазова. И поред тога, ја сам оно што јесам, моја је вјера прошла кроз горило сомњења”, дубоку пећ сумње. Нико

није тако као Достојевски осјетио метафизичке дубине зла, али нико тако као он није осјетио тајну љепоте и добра која ће спасити свијет.

Разна тајна друштва, борећи се против јеванђеља и Исуса говоре о трећој објави. О чему се ради?

И то је једна од форми сатанске прелести, обмане, то поимање да се у некој будућој магли налази спасење, у неком прогресу – Китез граду. При томе се заборавља оно исконско што у себи носимо – све то искуство које вијковима доживљавамо. Те тајне организације и самом својом тајанственошћу показују да имају у себи нечег демонског – јер оно што је истинско нема разлога да се скрива. Оно што је добро не чезне за тамом, већ за свјетлошћу, оно носи свјетлост. Човјек је биће призвано на свјетлост, а не на таму.

Другом Христовом доласку претходи долазак антихриста. Кажу да је рођен 05.02.1962. негде на Истоку. Како га препознати и онемогућити?

Кад се зло умножава, то су вјесници сатане. У чину крштења питамо: “Одричеш ли се сатане, свих вјесника његових, свих дјела његових?” Човјек треба да се одрекне свега тога, јер се тако одриче сатане, који на све начине настоји да пороби људско биће, да га обезвриједи и да га разврати.

Када ће доћи Христос, не знамо, када ће доћи антихрист, ни то не знамо, али, једно знамо – да се добро и зло такмиче у нама, да просијецају наше срце и да смо ми призвани да у овоме часу помогнемо добру да оно извојује побједу, да ударимо зло у главу.

Како гледате на појаву све већег броја пророка и пророчица данас? Појави антихриста претходи појава великог броја лажних пророка. Да ли је овде реч о лажним или правим пророцима?

Давно је речено да ће се појавити лажни пророци – “не верујте им”. Све су то лажни пророци – и на религијском и на магијском и на идеолошком плану. Ови први нису много опасни, они су више примитивни, али су веома опасни ови на идеолошком плану. Они су отровни. Шта је Маркс него лажни пророк? Шта је Хитлер, Стаљин, Броз него лажни пророци? То демонско, титанско просуство је у бити марксизма. Марксизам је крвљу сада у Совјетском Савезу, код нас започео, а у крви и завршава. Видјели сте шта се дешавало у Румунији. Осим тога, није случајно што су револуционари 30 – их година у Сибиру подизали споменик Јуди Искариотском. Није случајно да су наши скојевци сахрањивали Бога у Парти, у Банату, али и у Видровану код Никшића.

Реците нам шта је то егзорцизам?

Егзорцизам, као чишћење људске душе од сатане, од сатанских дјела, сатанских вјесника и сатанске гордости, налази се у самој природи хришћанства. Једини и првобитни смисао Цркве је да разори дјела сатанска. Христос је дошао да разори дјела сатанска и то је оно што се остварује кроз Тајну Крштења, односно кроз увођење у Цркву, кроз цјелокупно дјеловање Цркве у историји. Егзорцизам као изгоњење сатанског у природи је саме Цркве. Црква својим присуством у историји чисти историју од сатанске загађености тј. чисти људске душе. То је њено призвање. Блажени су чистог срца јер ће Бога видети. Нема човјеку спасења и Боговиђења, истиновиђења без истинског очишћења. Томе претходи управо изгоњење сатанског, не магијским путем, него конкретним хватањем у коштац са сатанским, прво у себи самоме пљувањем на сатанско, да би онда човјек постао прави човјек.

Неуспех егзорцизма се објашњава слабошћу наше вјере. Мало нас има који смо истински чувари добра. Тамо где се појави истинско добро оно дејствује, чисти. Јесте зло разгранато, али ће добро победити.

Да ли је инквизиција била борба против зла или организовано зло?

То је била борба против зла, али на зао начин, а добро учињено на рђав начин престаје бити добро. Добро се чини добрим. Инквизиција је имала добре намере, али је добрим намјерама поплочан и пут према паклу. Те добре намјере су биле да се очува јединство западних народа и јединство њиховог духовног огњишта које представља Римска црква.

Али, и ту је био присутан један магијски однос према свијету који је у суштини сатански. То је показатељ како је човјек на овој земљи необезбијеђен до последњег свога даха. Ништа не гарантује нашу непогрешивост на овој земљи. Дакле, ријеч је о доброј намери, али и о злом средству, па су и плодови зли. Не само што је зао плод, него се из тога изродило много више зла. Француска револуција није ништа друго него продужетак инквизиције. Из истог незаконитог брака рођени су и нацизам, болшевизам, титоизам.

Постоји ли између православне и католичке цркве заједничко деловање у борби против зла?

Иако не у свему, у много чему постоји. Дејство Цркве и њено присуство међу народима само по себи оздрављује људску природу, буди жеђ за добрим, за истином, за љепотом. На крају крајева, свако добро дјело учињено било где на свијету има шири значај, као и зло.

Говори се о оснивању сатанистичке цркве.

Па већ је она основана, колико ја знам. Код нас постоје ти тзв. кроулијевци и они дејствују, на жалост. По Кроулију, врховни човјеков идеал и закон којим се треба руководити јесте његова жеља – “чини оно што желиш”. Једна група таквих појавила се у Вршцу и у Београду. Ја сам о томе држао проповијед у цркви и тако вјерницима указивао на опасност која прети њиховој дјечи.

На жалост, Црква је послерије рата сабијена у гето. Нормално да је онда један од разлога умножења сатанизма, тог магијског, злокобног за људско биће и тај што је црква онемогућена да шире у народу дејствује. Поготово јој је онемогућен приступ младим поколењима. То је стравично. То ће се вратити овоме друштву, овој земљи и овом народу као бумеранг. Данас Црква још увек нема приступа радију и телевизији.

Првобитна демонска лаж је да добро прогласи за зло, а зло за добро, да себе прогласи за бога и да се оваплоти у човјеку да би из њега дјеловала као што то сам човјек делује, односно његова подсвест, колективна свијест; данас су млади, дјеца затровани. Узмимо, на примјер, сам однос према свештенику. Кад се сретне свештеник, одмах се каже “ево ти баксуза”. То је ушло у најбаналније манифестације живљења. Сатанском је дата пуна слобода. Оно може да тријумфује на радију, на телевизији, преко музике, преко игре, идеја, умјетности, а Црква – то је за многе још увек мрачњаштво, тама, опијум, прошлост. Опет се показује сатанско на дјелу.

Какве су шансе нас хришћана у борби против организованог зла?

То зависи од нас, од наше спремности да се боримо против зла, да се жртвујемо за добро, да се боримо до крви против гријеха себи. Ми ћемо побјеђујући гријех и зло у себи, послужити као примјер другима и као подстицај другима да и они крену тим светим и свијетлим путем.

То је пут индивидуалног спасења?

Не, не, пут индивидуалног спасења не постоји.

Чак ни у колективном злу?

А не, нема индивидуалног спасења. Ако ја пропадам, пропадају и многи са мном, а ако се ја спасавам – таква је логика духовног живљења, - многи добијају могућност да прогледају духовно, да се спасавају.

У Новом Завјету се каже да антихрист још не долази јер још има онај који га задржава. Носиоци добра, они који су вјерни добру до смрти, они су “тај” који задржава антихриста, и то уз помоћ самога добра које носе у себи.

Дубоко вјерујем у свеопште заједништво у добру и благословено је припасти заједници Светих, тих носилаца добра. Чак и они који физички нестану, а били су носиоци добра, они остављају иза себе мошти које освећују нас који их цјеливамо својим срцем, својим дјелима. Они освећују земљу која нас хљебом храни.

Тешко је у тој мери бити добар поред свих искушења која нам нуди модерна цивилизација.

Тешко јесте, али је достојно човјековог живота.

Разговор водила: Биљана Мацура

“Светигора” бр. 1, год. 1992, стр. 38 – 43

Посетите: <http://sekte.paracin.co.yu>